

Знаешъ ли колко много се страхувамъ да си не дойде Крумъ. Той се научилъ за нашето тегло и ми писа, че ако само се върне, ще ги изтрепи до единъ. Имахъ сили да му се не оплаквамъ.

Сега се е отказалъ отъ учителската си заплата и получава тая на поручикъ. Изпратилъ ни е доста пари, но кажи ми отъ де какво да купя. Децата ми сж вече съвсемъ голи, а менъ, не питай. Остана ми само вѣнчалната рокля, та и съ нея ако се облека, цѣлото село ще гракне. . . Исахъ да отида въ Пловдивъ съ децата да се настаня тамъ и все чрезъ комитета ще имамъ възможность поне да подсигуря нѣкакъ прехраната. . . Ами като помислихъ за татко и мама. . . Какъ да ги зарѣжа. . .

— Защо не ми писа за всичко това, та каквото можѣхъ щѣхъ да го направя. Поне за себе си щѣхъ да взема платъ, та да го употрѣбимъ за децата, за тебе. . . Можеше нѣкакъ да се нареди. . .

— Нали и цензурата на писмата е въ рѣцетѣ имъ. Тѣ разкъсваха дори пликоветѣ на Крума, които сж минали презъ воена цензура. . . Сломиха ме, нѣмамъ сили да се боря, па и татко и той е безсиленъ. Охъ, добре дойде да ти се изплача, а то бѣше ми се отцѣлъ живота и всичко. . . Ако не бѣха децата, отдавна да съмъ се пропиляла. . .

— Недей говори така, Людмило. . . Интелигентна жена си.

— Та това е непоносимото! Тѣ ни гонятъ, защото сме интелигентни, учени и че ние ученитѣ сме станали причина да се обявяви втора война, отъ която селенията само теглила, а ние сме били все на топли мѣста. Какъ да имъ обяснявамъ? Нали Крумъ и деверитѣ макаръ да сж офицери, всички сж на самия фронтъ и еднакво понасятъ мъжки и страдания съ останалитѣ войници? . . . Нѣкакви си запасни подпоручици, могатъ ли да се отдѣлятъ отъ войницитѣ. Па нали си ги знаешъ, тѣ умиратъ отъ грижи за нещастнитѣ народни маси. Тѣ биха дали и душата си за тѣхното добро. Дори Смилецъ, като получилъ заплатата си, следъ производството, купилъ тютюнъ на войницитѣ. Хвалбитѣ за тѣхъ отъ наши момчета сякашъ под-